

Arrest

nr. 249 297 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij, zijnde de dochter van tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij integraal over daar eerste verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Russische nationaliteit te beschikken en tot de Tsjetsjeense etniciteit te behoren. U bent geboren in Khasavyurt, Dagestan, in 1969. Uw man is in 2013 overleden en met hem heeft u twee eigen kinderen. U voedde ook I. (...), de zoon, van uw schoonbroer, op. I. (...) heeft momenteel een asielprocedure lopen in Frankrijk.

Uw oudste dochter, A. M. (...) (OV X), verblijft in België. Zij diende op 6 april 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd beëindigd met een weigeringsbeslissing van het vluchtelingenstatuut en weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut op 5 februari 2010. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 28 mei 2010. Volgens uw verklaring verblijft uw dochter momenteel in België op basis van de procedure van gezinshereniging.

Uw jongste dochter, K. M. (...) (OV (...)), diende samen met u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw man had een voedingswinkel op enkele stappen van jullie huis in Khasavyurt. Naast die voedingswinkel had uw pleegzoon I. (...) zijn eigen werkatelier in PVC-ramen. Op nieuwjaarsnacht van 1 januari 2013 werd uw man, die buiten in jullie tuin naar het vuurwerk aan het kijken was, beschoten. U vermoedt dat dit gebeurde door de rebellen die wilden dat uw man met hen zou samenwerken. Uw man had dit echter eerder geweigerd. Twintig dagen later overleed uw man in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Na zijn dood werd de winkel open gehouden door I. (...), uzelf en andere familieleden.

In maart 2013 vertelde I. (...) u dat de rebellen ook bij hem waren geweest en dat ze geïnteresseerd waren in de winkel en ze hun voedingswaren bij hem wilden kopen. Uw pleegzoon kreeg de tijd om dit te overdenken. Eind maart 2013 besloot I. (...) een hoop afval dat voor de winkel en voor zijn atelier lag te laten wegvoeren. Hij zette enkele arbeiders aan het werk en zelf vertrok hij om PVC ramen bij klanten te gaan installeren. De arbeiders ontdekten echter explosieven onder deze hoop afval en verwittigden de politie. De politie maakte deze explosieven onschadelijk. De volgende dag werd I. (...) door de politie opgeroepen en werden hem enkele vragen gesteld, waarna hij werd vrijgelaten. Op 2 oktober 2013 werd I. (...) door de politie via een brief geconvoceerd. I. (...) gaf gehoor aan deze oproeping, maar kwam echter niet terug. De vrouw van I. (...) gaf daarop toe dat ze voorheen twee keer levensmiddelen hadden verkocht aan de rebellen én dat ze vermoedde dat I. (...) omwille van die reden verhoord werd. Via jullie advocaat, R. U. (...), en zijn kennis, volksvertegenwoordiger in Dagestan M. K. (...), kwamen jullie te weten dat I. (...) in het ziekenhuis lag. Twintig dagen lang werd hij daar verzorgd. Niet veel later besloten jullie om I. (...) met zijn gezin naar Frankrijk te sturen.

Op 2 december 2013 kwam een wijkagent langs jullie huis met de vraag waar I. (...) was. Toen bleek dat hij er niet was, gingen ze weg. Eind mei 2014 gebeurde er een paspoortencontrole in jullie regio. Jullie huis werd vervolgens doorzocht door agenten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (MVD) en de oproerpolitie (OMON), maar er werd niets gevonden. In augustus 2014 werd er opnieuw een huiszoeking uitgevoerd door leden van de OMON bij jullie thuis. U en uw dochter werden bedreigd. Na deze incidenten besloot u om naar Europa te komen. Op 8 oktober 2014 vertrokken u en uw dochter met de hulp van een smokkelaar richting Europa in een gazelle minibus. Jullie kwamen aan in Frankrijk op 12 oktober 2014. U heeft geen idee van uw reisweg. Na uw aankomst in Frankrijk diende u er samen met uw dochter een verzoek om internationale bescherming in. Jullie verzoek om internationale bescherming werd in 2015 geweigerd én u ging vervolgens in beroep. Nadat jullie beroep in 2016 of 2017 werd afgewezen leefden u en uw dochter een tijdje verscholen. Op 3 april 2018 kwamen u en uw dochter K. (...) naar België. De dag erop dienden jullie beiden een verzoek om internationale bescherming in België in.

Na jullie vertrek uit Rusland is de politie nog drie of vier keer langsgekomen. De laatste keer was in april 2019.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming dienden jullie de volgende documenten in: uw origineel binnenlands Russisch paspoort en het origineel binnenlands Russisch paspoort van uw dochter, een origineel huiszoekingsverslag dd. 12.08.2014 en een originele verklaring betreffende de dood van uw echtgenoot (binnen de wettelijke voorziene termijn deelde u ook op 23 januari 2020 uw opmerkingen in verband met de notities van het eerste persoonlijk onderhoud mee).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Dagestan vervolgd zal worden door de rebellen en de politie omdat jullie weigerde met de rebellen samen te werken. U gaf hierbij aan dat u sinds het sluiten van uw winkel in 2013 – na het vertrek van I. (...) – geen problemen meer had gekend met de rebellen, maar de politie en de rebellen wel samenwerkten. U stelde dat ze onderling banden hadden omdat er veel corruptie is in Dagestan (CGVS II, pg. 2-4).

Er dient echter te worden opgemerkt dat er omwille van onderstaande pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw dochter met de rebellen en de politie in Dagestan zouden gekend hebben omdat jullie weigerden met de rebellen samen te werken.

Ten eerste, dient te worden opgemerkt dat u en uw dochter incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegden over al de incidenten die jullie persoonlijk zouden meegemaakt hebben met de politie na het vertrek van uw zoon I. (...), met name de invallen van de politie in december 2013, eind mei 2014 en augustus 2014.

Zo waren de verklaringen die u en uw dochter in België aflegden over het bezoek van de wijkagent op 2 december 2013 tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover aflegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarden zowel u als uw dochter dat er op 2 december 2013 's morgens één wijkagent bij jullie thuis langskwam (CGVS I, pg. 13; CGVS II, pg. 13; CGVS I dochter, pg. 11, CGVS II dochter, pg. 11). Dergelijke verklaringen staan echter in schril contrast met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (Verzoek Frankrijk, Entretien/(proposition de) decision, pg. 7). Tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk verklaarde u immers dat er op 2 december 2013 niet één maar twee politieagenten bij u thuis langskwamen én dit niet plaatsvond 's morgens maar in de namiddag rond 15 uur. Toen u hiermee werd geconfronteerd, gaf u hiervoor geen enkele verschooning. U volhardde immers louter in uw laatste verklaring in België, nl. dat er slechts 1 agent langskwam (CGVS II, pg. 20). Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegde over de eerste keer dat u met de politie in contact kwam na de dood van uw man en het vertrek van uw zoon, ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk incident uit uw asielrelaas éénduidige verklaringen zou afleggen en u tijdens uw verschillende verzoeken om internationale bescherming ten minste coherent zou zijn over het moment van de dag waarop dit incident plaatsvond en de personen die toen bij u langskwamen.

Tevens bleken de verklaringen die u en uw dochter in België aflegden over haar aanwezigheid tijdens de politie-inval die plaatsvond eind mei 2014, niet overeen te stemmen met de verklaringen die uw dochter hierover aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Zo verklaarden zowel u als uw dochter tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS dat zij tijdens deze politie-inval thuis was. U vertelde dat u net thee wilde drinken met uw dochter toen 4 à 5 agenten binnenvielen én uw dochter tijdens dit incident stress had en niet kon praten (CGVS I, pg. 14 CGVS II, pg. 13; CGVS I dochter pg. 11, CGVS II dochter pg. 12). Dergelijke verklaringen staan haaks op de verklaringen die uw dochter hierover aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk. Zij beweerde in Frankrijk immers dat ze tijdens dit incident niet thuis was maar op dat moment op de naaischool zat (Verzoek Frankrijk dochter, Entretien/(proposition de) decision, pg. 4). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, gaf u hiervoor geen enkele verklaring en volhardde u louter in uw bewering dat zij bij u was tijdens deze politie-inval (CGVS II, pg. 20). Bovenstaande flagrante tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat u en uw dochter zowel tijdens jullie verzoek in Frankrijk als tijdens jullie verzoek in België coherente verklaringen zouden afleggen over haar aanwezigheid bij dergelijke belangrijke incidenten die in het laatste jaar voor jullie vertrek uit Dagestan zouden plaatsgevonden hebben.

Voorts dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw moeder inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen aflegden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS over de politie-inval in augustus 2014.

Zo legden u en uw dochter tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de wijze waarop zij te weten kwam dat er in augustus 2014 een huiszoeking bij u thuis aan de gang was. U beweerde dat uw dochter zich op het moment van de huiszoeking op school bevond en dat Z. (...), een vriendin van uw dochter K. (...), haar had ingelicht over het feit dat het huis omsingeld was. U verklaarde dat Z. (...) haar waarschijnlijk op school had opgebeld (CGVS I, p. 19). Dergelijke verklaringen zijn echter onverzoenbaar met de verklaringen die uw dochter hierover aflegde. Zij verklaarde namelijk dat ze pas wist wat er aan de hand was toen ze na de les in de buurt van jullie huis kwam, toen ze zag dat jullie huis omsingeld was en toen ze verder informatie via de burens kreeg (CGVS I dochter, p. 14). Na confrontatie met uw verklaringen hierover, namelijk dat Z. (...) haar zou geïnformeerd hebben, antwoordde uw dochter dat ze pas achteraf op de hoogte was van de feiten en dat ze niet weet waarom u dat zou hebben verklaard (CGVS I dochter, p. 14). Aangezien dit incident de

aanleiding vormde voor jullie vertrek uit Dagestan, is het echter niet aannemelijk dat jullie tegenstrijdige verklaringen zouden afleggen over hoe uw dochter te weten kwam dat jullie huis opnieuw werd doorzocht door de politie en volledig omsingeld was. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast werd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS vastgesteld dat u zich tegensprak met de door u neergelegde documenten wat betreft diezelfde huiszoeking in augustus 2014. U verklaarde namelijk dat deze huiszoeking van 10u in de ochtend tot 16u in de avond heeft geduurd (CGVS I, p. 15). Het document ter staving van deze huiszoeking vermeldt echter dat de huiszoeking tot 11u30 heeft geduurd en dus nog voor de middag werd afgerond. Na confrontatie hiermee antwoordde u dat u zich dat niet herinnerde en dat u veel stress heeft (CGVS I, p. 16). Er dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw dossier blijkt dat u last zou hebben van geheugenproblemen. U legt ook geen medische attestering van deze problemen neer. Bijgevolg is deze verklaring niet afdoende en kan er verder geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Het feit dat u en uw dochter tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS plots wel éénduidige verklaringen aflegden over hoe zij over dit incident in augustus 2014 geïnformeerd werd - nl. dat ze dit te weten kwam via Z. (...) (CGVS II, pg. 16 & 17, CGVS II dochter, pg. 14 & 15) - én u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wel verklaarde dat de huiszoeking tot 's middags duurde (CGVS II, pg. 16), verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Gezien u en uw dochter tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS met deze tegenstrijdigheden werden geconfronteerd en jullie de verslagen van de eerste persoonlijke onderhouden bij het CGVS konden doornemen voor het tweede persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u en uw dochter jullie verklaringen over deze inconsistenties op mekaar afstemden en in overeenstemming brachten met de door jullie voorgelegde documenten.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven door het feit dat uw dochter, met wie u samen naar hier bent gereisd en die dezelfde vervolgingsfeiten als u heeft meegemaakt, heeft nagelaten om de laatste huiszoeking in augustus 2014 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te vermelden. Bij de DVZ verklaarde zij namelijk dat jullie besloten om jullie land van herkomst te verlaten na de huiszoeking in mei 2014. Uit jullie verklaringen blijkt nochtans dat deze huiszoeking in augustus 2014 de directe aanleiding was om jullie land van herkomst te verlaten (CGVS I, p. 7; CGVS I dochter p. 7). Het feit dat zij heeft nagelaten om de directe aanleiding van jullie vlucht te vermelden, is hoogst merkwaardig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan namelijk minstens verwacht worden dat hij of zij alle belangrijke en relevante elementen en vervolgingsfeiten in zijn of haar asielrelaas van bij het begin van zijn of haar asielprocedure vermeldt, wat in casu niet het geval is. Wanneer uw dochter hiermee werd geconfronteerd, antwoordde ze dat ze werd opgedragen om alles kort te vertellen en dat ze dit laatste feit voor het interview op het CGVS heeft gehouden. Ze verklaart dat ze het moeilijk had met alle herinneringen. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat deze laatste huiszoeking in augustus 2014 dé directe aanleiding was voor jullie vertrek uit jullie land van herkomst, een nochtans niet te onderschatten onderneming, antwoordde uw dochter dat ze dit voorval heeft gelaten om het op het CGVS te kunnen vertellen (CGVS dochter I, p. 7). Dit is evenwel geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van deze huiszoeking. Bij de DVZ werd namelijk gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die tot iemands vlucht hebben geleid uit uw land van herkomst. Een kort overzicht staat echter geenszins gelijk aan het achterhouden van belangrijke feiten. Bovendien verklaarde uw dochter letterlijk dat u na die huiszoeking (van mei 2014) besloot dat jullie moesten vertrekken en dat jullie daarna effectief zijn vertrokken. Het feit dat uw dochter jullie directe vluchtaanleiding, namelijk de huiszoeking in augustus 2014, niet zou vermelden is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede, zijn de verklaringen die u en uw dochter aflegden tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het moment waarop u haar ingelicht had over de reden voor de moord op uw man en de reden voor het vertrek van uw zoon inconsistent met de verklaringen die uw dochter aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk.

Zo vertelden zowel u als uw dochter tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u haar in Frankrijk inlichtte over het feit dat de problemen van uw man en die van uw broer veroorzaakt werden door de rebellen. Zowel u als uw dochter gaven aan dat dit kort na jullie aankomst in Frankrijk was én zij hiervan nog in het jaar 2014 op de hoogte was (CGVS II, pg. 12, CGVS II dochter, pg. 4 & 5). Bovenstaande verklaringen over het moment waarop u uw dochter zou ingelicht hebben over de oorzaak van de problemen van uw man en uw zoon, zijn echter onverzoenbaar met de verklaringen die uw dochter tijdens het interview in Frankrijk op 5 augustus 2015 – dus meer dan een half jaar nadat u haar zou geïnformeerd hebben over de oorzaak van de problemen van uw man en uw zoon – aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Tijdens het interview van uw dochter in Frankrijk bleek zij immers op geen enkel moment kennis te hebben over de reden voor de moord op haar vader of de reden voor het vertrek van haar broer. Zo vertelde ze dat ze niet wist of de autoriteiten

boos waren op haar broer én dat ze niet wist of haar broer iets had gedaan dat niet naar de zin van de autoriteiten was. Tevens verklaarde uw dochter dat ze niet wist waarom haar broer het land had verlaten en dat ze enkel op de hoogte was van de laatste incidenten in augustus 2014. Wat betreft de moord op haar vader vertelde uw dochter dat ze dacht dat het niet met voorbedachte rade was maar dat ze dit niet zeker wist. (Verzoek Frankrijk dochter, Entretien/(proposition de) decision, pg. 4 & 5). Nadat u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, kon u hiervoor geen uitleg verschaffen (CGVS II, pg. 20). Het feit dat de verklaringen van u en uw dochter over het moment waarop u haar inlichtte over de reden voor de moord op uw man en de reden voor het vertrek van uw zoon uit Dagestan dermate haaks staan op de verklaringen die ze aflegde in Frankrijk, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat uw dochter tijdens het interview in Frankrijk in het kader van haar verzoek om internationale bescherming uitgebreid de redenen zou beschreven hebben voor de moord op haar vader en het vertrek van haar broer wanneer ze hierover reeds zou ingelicht zijn door u en haar familie kort na jullie aankomst in Frankrijk.

Ten slotte, kan nog worden opgemerkt dat u en uw dochter tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS inconsistente en on samenhangende verklaringen aflegden over de incidenten die voorafgingen aan het vertrek van uw zoon I. (...).

Zo legden u en uw dochter inconsistente verklaringen af over het contact dat u eind maart 2013 zou gehad hebben met de politie op de dag dat er explosieven nabij jullie huis onschadelijk werden gemaakt. Zo verklaarde uw dochter tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u op die bewuste dag de politie niet gezien had en dat u pas na de middag thuiskwam. Later tijdens het tweede persoonlijke onderhoud bevestigde uw dochter nogmaals dat u de politie op dat moment niet gezien had (CGVS II, pg. 7 & 8). U verklaarde daarentegen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u de politie wel gezien had op de dag dat de explosieven onschadelijk werden gemaakt nabij jullie woning en u toen door de politie ondervraagd werd (CGVS II, pg. 7 & 8). Nadat u met deze inconsistente verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde u dat uw dochter binnen was in haar kamer en ze daardoor niet kon weten dat u de politie gezien had (CGVS II, pg. 19). Dergelijke verschooning is echter niet afdoende. Uw dochter werd hierover immers tweemaal bevraagd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS en ze gaf hierbij op geen enkel moment aan dat ze dit niet wist, of niet kon weten omdat ze binnen zat. Bovendien gaf u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat er over dit incident bij jullie thuis nog gediscussieerd werd met heel het gezin. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u tijdens deze discussie niet ter sprake zou gebracht hebben dat u met de politie zou gesproken hebben of dat u door hen ondervraagd werd (CGVS I, pg. 9). Bovenstaande inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw dochter éénduidige verklaringen zouden afleggen over het contact dat u naar aanleiding van dergelijk groot incident met de politie zou gekend hebben.

Voorts legden u en uw dochter tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de periode dat uw zoon bij u thuis verzorgd werd nadat hij uit het ziekenhuis was ontslagen in oktober 2013. Zo verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat I. (...) na zijn verblijf in het ziekenhuis, in oktober 2013, een maand bij u thuis is verbleven om een verdere behandeling te ondergaan. Na een maand hebben jullie hem naar Babayurt gestuurd (CGVS I, p. 18). Uw dochter verklaarde daarentegen tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat I. (...) slechts enkele dagen na het ziekenhuis bij u thuis is verbleven alvorens naar Babayurt te komen (CGVS I dochter, p. 10). Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u dat hij nog een week, twee weken of 10 dagen behandeling nodig had nadat hij twintig dagen in het ziekenhuis lag (CGVS I, p. 18). Dergelijke verschooning overtuigt het CGVS echter niet. U probeert zich op deze wijze immers louter bij de verklaringen van uw dochter aan te sluiten. Nochtans was er oorspronkelijk een zeer duidelijke vraag gesteld, nl. tot wanneer is uw zoon in uw huis gebleven, én u antwoordde hierop ondubbelzinnig dat dit een maand betrof. Bovenstaande tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw dochter samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen over de periode dat u uw zoon nog thuis zou verzorgd hebben nadat hij uit het ziekenhuis was ontslagen.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS en tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk inconsistente verklaringen aflegde over de informatie die uw schoondochter L. (...) u verschaftte over het moment dat zij en uw zoon hulp aan de rebellen zouden gegeven hebben. Zo verklaarde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS meermaals dat u op 2 oktober 2013 van uw schoondochter L. (...) te weten kwam dat zij in september en uw zoon I. (...) in juni voedingsmiddelen hadden gegeven of verkocht hadden aan de rebellen (CGVS II, pg. 9 & 10). Tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk verklaarde u echter dat L. (...) u niet vertelde wanneer zij de rebellen voedingsmiddelen had gegeven. Zo zei u dat L. (...) u informeerde dat uw zoon op 7 juni 2013 voedingsmiddelen aan de rebellen had gegeven maar zij u niet zei wanneer zij zelf voedingsmiddelen aan de rebellen had gegeven (Verzoek

Frankrijk, Entretien/(proposition de) decision pg. 6). Nadat u met deze inconsistente verklaringen werd geconfronteerd, gaf u aan dat ze dit pas nadien aan u verteld hadden. Dergelijke uitleg volstaat geenszins. Er werd u immers tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS meermaals gevraagd werd wanneer u te weten kwam dat L. (...) in september 2013 voedingsmiddelen aan de rebellen geleverd had én u antwoordde telkens dat dit op 2 oktober 2013 was (CGVS II, pg. 9 & 10). Bovenstaande inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan er immers verwacht worden dat u coherente verklaringen zou afleggen tijdens uw verzoeken om internationale bescherming in België en Frankrijk over de informatie die uw schoondochter u zou verschaft hebben over het moment waarop zij en uw zoon hulp zouden gegeven hebben aan de rebellen. De hulp die zij toen aan de rebellen zouden gegeven hebben was immers de oorzaak van de problemen die uw zoon in die periode kende met de politie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw origineel binnenlands Russisch paspoort en het origineel binnenlands Russisch paspoort van uw dochter, een origineel huiszoekingsverslag dd. 12.08.2014 en een originele verklaring betreffende de dood van uw echtgenoot. Wat betreft de binnenlandse paspoorten van u en uw dochter wordt opgemerkt dat deze documenten louter betrekking hebben op jullie identiteit, die niet wordt betwist in deze beslissing. Voor wat betreft het origineel huiszoekingsverslag wordt opgemerkt dat u de inhoud van deze documenten heeft tegengesproken in uw verklaringen, waardoor dit document niet van dien aard is om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen te verschonen. Bijgevolg wijzigt dit document niets aan bovenstaande analyse. Voor wat betreft de originele verklaring betreffende de dood van uw man, wordt opgemerkt dat de dood van uw man niet per se wordt betwist. Het heeft daarenboven louter betrekking op zijn overlijden én toont op geen enkele wijze aan dat hij zou gedood zijn door de rebellen. Bijgevolg is dit document evenmin van dien aard om bovenstaande analyse te wijzigen. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de info waarover het CGVS beschikt dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, wat de bewijswaarde van deze stukken verder relativeert.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dagestan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Dagestan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging

van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dagestan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde en laatste middel, wordt door verzoekende partijen de schending aangevoerd van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de “*motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “*fair play-beginsel*”.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Verzoekende partijen betogen dat door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gedaan, dat niets werd onderzocht en dat alles berust op een foutieve beoordeling van de werkelijke gebeurtenissen. Verzoekende partijen achten het opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Verzoekende partijen menen dat verwacht mag worden dat hun verzoek grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen *“op basis van enkele verwijzing naar een eenzijdig geponeerde “onaannemelijkheid” en het feit dat aan het één en ander beweerdelijk “geen geloof” kan gehecht worden”*. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten hun verzoek om internationale bescherming te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen zonder afdoende onderzoek.

2.2.5.2. De Raad merkt evenwel op dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen weergegeven asielmotieven. In het bijzonder worden tal van flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partijen voor de Franse asielinstanties en deze afgelegd voor de Belgische asielinstanties en tevens tussen hun onderlinge verklaringen voor de Belgische asielinstanties, waarbij er bovendien op gewezen moet worden dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op kernelementen van hun asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet de minste poging ondernemen om *in concreto* ook maar één van deze tegenstrijdigheden te weerleggen. Tevens dient vastgesteld te worden dat ook de door verzoekende partijen bijgebrachte stukken uitvoerig worden besproken in de bestreden beslissingen en dat verzoekende partijen evenmin enige poging ondernemen om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het betoog van verzoekende partijen dat niets werd onderzocht is dan ook allerminst ernstig. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.10. – en dat er geenszins sprake is van *“eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*.

2.2.6.1. Verzoekende partijen stellen verder dat er weliswaar een aantal verschillen zijn in hun verklaringen, doch menen dat deze niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Zij wijzen er bovendien op dat zij *“ten zeerste getraumatiseerd”* zijn door de gebeurtenissen en dat zij zich bepaalde zaken minder goed herinneren door de schok. Tevens wijzen zij op de *“medische problematiek”* in hoofde van tweede verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad herhaalt evenwel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van hun asielrelaas, en niet op details, waarvan mag worden verwacht dat verzoekende partijen hierover voor de verschillende asielinstanties eenduidige verklaringen zouden afleggen, *quod non*. Waar zij stellen dat zij getraumatiseerd zijn en tevens verwijzen naar de “*medische problematiek*” in hoofde van tweede verzoekende partij, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen dit op geen enkele wijze staven aan de hand van enig medisch of psychologisch attest. Zij tonen dan ook niet aan dat zij omwille van psychische en/of medische problemen niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.7. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat van hen niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen ook effectief met stukken bewijzen, bemerkt de Raad dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat van hen wordt verwacht dat zij alle elementen die zij aanvoeren bewijzen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse rebellenbeweging die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, maar verder versnipperd raakt door afsplitsingen van groepen die zich achter IS scharen en waarvan een deel ook is uitgeweken naar Syrië. De slagkracht van de rebellengroepen blijft daardoor beperkt en neemt de vorm aan van gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dagestan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Dagestan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dagestan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich desbetreffend beperken tot een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan betreffende problemen van onveiligheid en mensenrechtenschendingen – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – waarmee zij echter niet aantonen dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, met name de “COI Focus” betreffende “Dagestan. Veiligheidssituatie” d.d. 25 februari 2020 (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1), niet correct en niet langer actueel zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal – eerste verzoekende partij werd gehoord op 9 december 2019 en 10 augustus 2020 en tweede verzoekende partij werd gehoord op 9 december 2019 en 11 augustus 2020 – de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit telkens met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT